

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κί' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

"Έτος ἐννεήντη δύο καὶ μὲ χίλια ὀκτακόσια,
ἔτσι ἔμπροσθεν τὸν χρόνον ἢ ποιητικὴ μας γλῶσσα.

Τῶν ἡρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνει
κί' ἔτσι ἔχει ἐξυπνάδα — κί' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε
καὶ ὅτ' ἂν Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν Ἀλλοδαπήν
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νά' ἴσῃ κί' ἐντροπήν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο.

γιὰ τὸ ξένα ἔμωσ μέθη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Κί' ἔνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητὴς
κί' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρον φίλ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Γιὰ τὴν σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιά δεκάρα.

Εἴκοσι πέντε τοῦ Ἰουλίου
καὶ ἀρχοντὰ Κοινοβουλίου.

"Στὸ τρακόσια ἐννεήντη προσθετέον τὸ ἐπίτ,
χαιρωτὸ τῆς πρωτεύουσῆς τὰ ἔδραφ' ἢ σαπτά.

Θερινὴ διακοπὴ τοῦ Ρωμηοῦ τοῦ ταπεινοῦ.

"Ἄφου παντοῦ ἐπικρατεῖ μεγάλη σαχλαμάρα,
ἔφου ἐκάθη τῆς Βουλῆς ἢ πρότερον δέξια,
μῆτις μαζεύεται· σὰν πῶν ἢ σάρα καὶ ἡ μάρα
κί' ὁ Στάης μόνον ἠμύλλωσε μετὰ τοῦ Ἐδταξία
κί' ἔλουσθησαν πατόκοφρα μ' εὐγένειαν πολλήν
κί' ἔτσι μὰς ἀνακτίωσαν ὀλίγον τὴν χολήν.

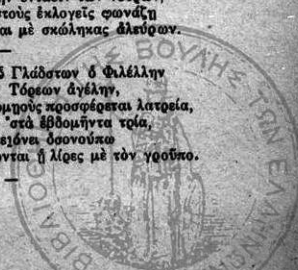
"Ἄφου καὶ τὸ σκαφίδιον τῆς δημομένης γῆς
δὲν ἀπικεῖ πρὸς τὸ παρὸν καμμία καταγῆς
κί' ὄλοι σὰν στρεῖδιζα ἔκλλησαν ὅτ' ἄφαλα τοῦ σκάφους
κί' ὁ Θεοδοῦς τριγύρω τον πατὰ σὰν Ἀλικυῶν,
μῆδὲ σὰν πρῶτα μάχεται μὲ τοὺς μηχανορραφούς
καὶ μὲ φασματῶν φάσματα καὶ μὲ σκιδῶν σκιδῶν.

"Ἄφου θεοῦς καὶ δαίμοναις κανεῖς δὲν καταβρίζει
καὶ τοῦ σκυλοβροῖσιματος κατέκασσε τὸ μέλος,
ὁ δὲ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς εἰς τὴν Βουλὴν ἐμβάζει
Νομοσχεδία ὀρμαθοῦς χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
ὅπου τοῦ σχεδιάσαντος δοξάζουσι τὴν σοφίαν
μὰ φέρουν ἔπνον ἐλαφρὸν ὅτ' ἂν κλεινονυφριαν.

"Ἄφου κί' αὐτὸς ἐπέραςε ὁ φόρος τῆς Παιδείας
κί' εἰς μάτην πατριωτικὰς ἐφλόγιες καρδίας,
ἄφου τὴν τόσην ἔξαμην καθένας κατενόησε
κί' ἔβασθενεῖ χαλάρωσις τὴν ἔντασι τῶν νεύρων,
ἂν κί' ἡ Ἀντιπολίτευσις ὅτ' οὐδὲ ἐκλογεῖς φωνάζει
πὼς ὡς πτηνὰ θὰ τρέφονται μὲ σκόληνας ἀλυσάν.

"Ἄφου οἱ πάντες συμφωνοῦν πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
κί' νόμος τὸ μόνον ζήτημα τῶν σεβαστῶν πατέρων
ὁ νόμος Ἄλφρα Κάρα Ρό καὶ Βῆτα Δέλιτα Σί
καὶ τέτοια κουροφάεζα μὲ πλῆξιν κί' ἀπὸ τῶν
κί' οἱ Βουλευτὰι βιάζονται σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
νὰ πῶν νὰ ρίξουν μιά ματιὰ ὅτ' ἂν νέαν ἰσοδία.

"Ἄφου κί' αὐτὸν ἐνίκησεν ὁ Γιάδωτον ὁ Φιλέλλην
ἐκείνην τὴν μωσέλληνα τῶν Τόρων ἀγέλην,
ἄφου παντοῦ πρὸς τοὺς Ρωμηοὺς προσφέρεται λατρεία,
ἄφου τὰ φόντα ἰστάθησαν ὅτ' ἔβρομητ' ἄντα τρία,
ἄφου καὶ νέον δάνειον τελεῖται ὀνομαστικῶς
κί' ἀπὸ τὴν Λόντρα θάβρομητις ἢ ἄλλως μὲ τὸν γραῦπο.

'Αφού με δέγματα τρανά παντοταγής φίλης
 θ' άσπηση τους λιμένας μας κι' ο στόλος τής
 άφου θά φτάη κι' ή Βουλή κι' άμφοτέρω τά γένη
 πολιτικός ύστεραμώς δέν θα τ' ερεθίσθη,
 άφου κι' άρτός ο Βασιλεύς στο Αίε-λέ-μέν πηγαίνει
 να πάρη τον άέρα του καθός τ' συνειδίξει.

! 'Αφού με δρέκανον δέν θάρεθαι κι' ή κόλαρα
 και σόν όσφ έλιπίσμεν να πάση κι' έδω πάρα,
 άφου τ' παρσίλωσ' κι' εκείν' ή βρωμοέστη
 και διαδάλειον φρεσών ή κάρη μας όπισθη,
 για τόσο μπόστ'ια, δλ' αυτά, μα μένωσ' στον σκοπόν
 πούσ' να βγαίνη ο 'Ρώμηος για ένα μήνα μόνον.

Φασουλή, και Περικλέτος,
 δ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Πηγαίνω, φίλε Περικλή...

Π. Πού πής;

Φ. Έκει που πρόκει,
 εκεί που άνθρωπος κάνεισ δέν θέλω να με βλέπη,
 εκεί που φάτσα Βουλευτός δέν φανταίκαμια
 και δέν φεμάρουσ νησικοί τ' Κεντρικά Ταμεία.

Π. Πού δηλαδή;

Φ. Στο Μόν-Ρεπό...

Π. Και πάλιν, δυστυχή,

γυρεύεις σώνει και καλά να κάνης έξοχή;
 Δέν βλέπεις πώς έβράσανιν την εδύχη μας μοίραν,
 δέν βλέπεις πώς τ' άφόντα σου καθηροο έπ'ησαν,
 δέν βλέπεις πώς τ' κρότος μας εις χρέη περιπλέκεται,
 δέν βλέπεις τ' συνάλλαγμα 'στο ίδια πώς δέν στέκεται,
 δέν βλέπεις ως 'στο κόκκαλο πώς τ' μαχαίρη φθάνει,
 άλλα κι' έφέντος έξοχή μου θέλεις, μπελιβάνη
 και μένεσ πάντοτε πιστό; εις τής παλαιής θραχίς σου;
 φρεσι να γαθή, παρ'άνθρωπε, μ' αυτάς τής έξοχάς σου.
 Δέν βλέπεις πώς τ' δανείον δέν έγηε άκόμη;
 δέν κάθεται να πής γ' αυτό και μιά δίκη σου γνώμη;
 άν ειμφορθησ κιό παλλίδεσ να βάλωμ' 'στο χέρι
 κι' άν με όκτώ τοίς εκατόν τ' δάνειον συμφέρη;
 Τι να τόν κάμης, Φασουλή, τόν καθαρόν άέρα
 δταν ο γέρο- ύπυβολός μ'άς πάρη τόν πατέρα;
 Τι σ' όφειλει τ' άμιατά να βλέπης τής θαλάσσης;
 δταν μιά γαρήνη θραχιά δέν έχης να γαλάσσης;
 τι σ' όφείλουσ οί έσφυροί του παροδύλασσίου
 δταν στερήσαι, μακάρη και τού έπιστοίου;
 Μα ν'άκ' χμίνεο κι' άμυαλο καν'ήνησος κοουροσι...
 δέν βλέπεις πώς έίγγενεσ ό σέρκος του Τρικοσπη,
 δέν βλέπεις τόν Σιμώπουλο πώς έρεβι 'στη δουλειά
 και βγαίνουσ Νομοσχέδια καθός κλωσθ'εσ πουλίεσ;
 δέν βλέπεις πώς κομαίεσαι τ' πνεύμα και τ' σώμα,
 δέν βλέπεις και τόν 'Υδρουρόν τών Ναυτικών άόμα,
 που μ' όλα τ' χωρέσασα μπορεί να σ' άγοράση,
 πώς δέν εφείκει μιά σπηγή για να καλοκρίση;
 Δέν βλέπεις τόν Δραγουμήν καν'όν Βισμαρκ, τόν Κάλνι
 δέν βλέπεις, βρε ζωντόβολο κι' αυτόν τόν Θεοτόκη,

που πριν εγίνκοσάλας με ποδογύρωσ ζεύγη
 και τώρα μόλις έρχεται 'στο Φάληρον και φεύγει;
 Δέν βλέπεις πώς τ' έργη του καθένας πώς έπ'ησθη
 κι' ό τής Παιδείας 'Υποτύρο; πώς άτακός έκλήθη
 κι' άσπορόφυκο δέν κέρησαν και κελτικο λευκό
 κι' ούτ' ένα φύλλον κ'άν σ'ακή; να σκεπασθ' η' αυτό,
 Δέν βλέπεις, μπόστ'ια, δλ' αυτά, μα μένωσ' στον σκοπόν

[σου]...
 φρο! να γαθή, παρ'άνθρωπε, μ' αυτό τ' Μόν-Ρεπό
 'Ενφ με τέτοια καμιάτα και τέτοιο κολοκαίρι [σου,
 συνέρχονται κι' οί Βουλευταί και λιγόνου' στο νυκτέρι,
 ό δέ Τρικοσπησ καθύβωσ μ'άς 'στον άναβρασμόν
 εισάγει τόν παλυκαθή Πρωτολογομόν,
 ένφ μ' ιδρώτα σφέχεται νυχθημερόν τ' κρότος;
 έσ' άκ' όλουσ 'βρίσκουσι ό μόνος νυκτικτός
 κι' ή έσθη τού καλοκαίριού μ'άς λές πώς σε πιράζει
 και ούτ' γίνόντε τ' μαγάλο και σ'ε παρακουράζει
 και όνεις πεντε φάσκειλ' 'στούς στίχους και 'στα μέτρα.

Φ. Καλλίτερον ό άνθρωπος να ήτο κούα κέτρα,
 παρ'ά να έχη Μόν-Ρεπό 'στο Φάληρο κτισμένο
 χωρίς άκόμη, Περικλήνα είναι πληρωμέ νο.
 Καλλίτερον ό άνθρωπος να γεννηθ'η γαϊδοβι
 παρ'ά με περιθώρια να ήνη τρανάντοβι,
 καλλίτερον ό άνθρωπος να ήτο φμοσ'ήτης
 παρ'ά να θάλη σάν κι' έμε να γίνη Τραπεζίτης,
 καλλίτερον να ήμενε για πάντα μιά μαμιοσ
 παρ'ά να τρέχη 'κίσω τού τ' φάσμα τού λιμοσ.
 Πηγαίνω, φίλε Περικλή, με πάλλουσαν καρδίαν
 τ' άφόντα τ' μαρκούφικι να κλάσω καρ' ιδίαν,
 ώτ'άν ταυφοτήσ Σέβλικα σπηγαίνω να φρεβώσω,
 πηγαίνω σχέδια 'ψηλά κι' έγω να κατεβώσω,
 πηγαίνω κάτω 'σο γιάλο τ' σκέλια σου ν' άπλώσω
 και τ' κωσφρία ν' Αγγλικά να κωσφροσκηλώσω
 'στούς "Αγγλούς τούσ ημίμαχούσ μ'άς τόν άπίτακο να

[γιάλο
 και με βλαστήματα; Αγγλικαίεσ τ' άκτι μου να βγάσω.
 Πηγαίνω κάτσο, Περικλή, να 'δω τού Γαλαζία
 και να ξεχάσω τόν καυγά τού Σέσι κι' Εδαζία